

De grote nieuwjaarsmorgen

Ds. J. IJsselstein – Openbaring 19:1-3 – Nieuwjaarsdag

Liturgie:

Psalm 104:17,17

Lezen: Openbaring 19:1-10

Psalm 106:1,5,6,7

Psalm 89:1

Psalm 104:18

Gemeente, we leven in een tijd van voorbijgaan. Het oude jaar ging voorbij, het nieuwe jaar is weer begonnen.

Meerderen van ons hebben het verdriet en de zorgen van gisteren meegenomen naar de dag van vandaag. En zullen die ook mee blijven dragen: verdriet om geliefden die heengegaan zijn of zorgen vanwege ernstige ziekte.

Het zijn dingen die ons (samen met heel veel andere dingen) laten zien, dat alles van hier voorbijgaat. Zoals de apostel Johannes schrijft:

De wereld gaat voorbij, en haar begeerlijkheid; maar die de wil van God doet, blijft in der eeuwigheid (1 Johannes 2:17).

Onze oudejaarsavonden, onze oudejaarsdiensten zijn vaak wat weemoedig gestemd. Ze herinneren ons aan geleden verliezen, aan degenen die ons ontvallen zijn, en zij wijzen ons daarmee ook naar onze eigen vergankelijkheid.

Maar menigeen schudt deze bedrukte stemming in de loop van de avond van zich af. Gezelligheid, lekkere hapjes, een lekker drankje en mooi vuurwerk kunnen die ernstige stemming snel laten verdwijnen. En zo komt het merendeel van ons in het nieuwe jaar weer goedsmoeds naar de kerk. Met een zucht van verlichting: de somberheid van de oudejaarsavond is gelukkig weer voorbij.

Daarmee lijkt het alsof onze vergankelijkheid, het feit dat wij voorbijgaande mensen zijn, het feit dat wij allemaal sterven moeten, iets is dat ons *even* mag hinderen, maar daarna kunnen we gelukkig weer gewoon verder.

Gemeente, dat is een vergissing. Dat is een grote misvatting.

En daarbij: als de oudejaarsavond een symbool is (zoals onder ons gebruikelijk) van ons naderende levenseinde, dan is de nieuwjaarsmorgen, dan is het begin van het nieuwe jaar een voorafspiegeling van de tijd *na* ons sterven, en dus van het begin van de eindeloze eeuwigheid.

Lieve mensen, leef niet zo onbezonnen door. Even geraakt, even weemoedig gestemd, even een traan..., zo van: 'daar hebben we allemaal weleens *even* last van, en zeker op oudejaarsavond, maar nu kunnen we gelukkig weer gewoon verder.'

Nee! Want na de oudejaarsavond komt de nieuwjaarsmorgen.

Na ons schijnbare einde, na ons sterven, komt een nieuw begin. En dat nieuwe begin is een definitief begin van een eindeloze eeuwigheid. Dat wordt het begin van het jaar dat geen jaar meer is, en van de tijd die geen tijd meer is.

En ik wil u met Gods hulp daar vanmorgen met ernst bij bepalen.

Want de tijd is voorts kort. (...) En de gedaante van deze wereld gaat voorbij
(1 Korinthe 7:29).

We kijken en luisteren vanmorgen naar dat, wat zonder enige twijfel te gebeuren staat op de grote nieuwjaarsmorgen. En ik bid u, neem het Woord van God ter harte, want uw eeuwig heil is ermee gemoeid.

De tekst voor vanmorgen vindt u in de eerste drie verzen van Openbaring 19.

We overdenken met Gods hulp Openbaring 19:1-3, waar we het Woord van God als volgt lezen:

En na dezen hoorde ik als een grote stem van een grote schare in de hemel, zeggende: Halleluja, de zaligheid, en de heerlijkheid, en de eer, en de kracht zij den Heere, onzen God.

Want Zijn oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig; dewijl Hij de grote hoer geoordeeld heeft, die de aarde verdorven heeft met haar hoerij, en Hij het bloed Zijner dienaren van haar hand gewroken heeft.

En zij zeiden ten tweeden maal: Halleluja! En haar rook gaat op in alle eeuwigheid.

En u zult merken, gemeente, dat ik in de preek vooral uw aandacht wil vragen voor vers 1 en voor het tweede gedeelte van vers 3, waar de aanhef van dit hemelse spreekkoor nogmaals wordt herhaald, als er staat:

En zij zeiden ten tweeden maal: Halleluja! En haar rook gaat op in alle eeuwigheid.

Het thema voor de preek van vanmorgen is:

De grote nieuwjaarsmorgen.

We kijken op deze nieuwjaarsmorgen (of: op deze eerste zondag van het nieuwe jaar) naar de grote nieuwjaarsmorgen die voor ons ligt. En we letten op een tweetal aandachtspunten: op een uitroep van eeuwige vreugde, en op een uitzicht op eeuwige ondergang.

Dus: De grote nieuwjaarsmorgen.

1. Een uitroep van eeuwige vreugde

2. Een uitzicht op eeuwige ondergang

Als eerste dus:

1. Een uitroep van eeuwige vreugde.

Gemeente, onze tekst schetst ons scherp het contrast tussen redding en ondergang, tussen eeuwige leven en eeuwige dood.

Wij schipperen graag een beetje. We schuren liefst wat weg van de gouden randen van de hemel, en van de scherpe randen van de hel.

Wij zouden graag in plaats van *twee* uiterste bestemmingen, daar een derde of vierde aan toevoegen. Bijvoorbeeld een blijde plaats zoals de hemel, maar dan zonder God, en meer gericht op ons eigen plezier dan op de eer en de glorie van God. Of een weliswaar droevige plaats zoals de hel, maar dan wel met een speciale VIP-plaats voor ons, die zichzelf beschouwd hebben als goede en goedbedoelende kerkmensen.

Maar de Bijbel tekent ons de werkelijkheid altijd scherp en eerlijk in de vorm van *twee* wegen en *twee* uitkomsten, waarbij geen andere weg of uitkomst mogelijk is.

Zo ook in onze tekst.

Hier wordt trouwens geen tweeërlei *einde* geschetst, maar een tweeërlei *begin*.

Een tweeërlei begin zonder eind.

Zo'n schets van een tweërlei eind of een tweërlei begin zonder eind, vinden we in de Bijbel niet alleen hier. Denk maar aan twee andere, u ongetwijfeld bekende geschiedenissen uit de Bijbel.

Denk maar aan de ondergang van Sodom en Gomorra, en aan de redding van Lot en zijn dochters.

We lezen in Genesis 19:

De zon ging op boven de aarde, toen Lot te Zoar inkwam.

Toen deed de HEERE zwavel en vuur over Sodom en Gomorra regenen, van de HEERE uit de hemel. En Hij keerde deze steden om, en die ganse vlakke, en alle inwoners dezer steden, ook het gewas des lands (Genesis 19:23-25).

Lot en zijn dochters zijn gered.

Maar de inwoners van Sodom en Gomorra zijn levend verbrand en hun plaats is tot in eeuwigheid verwoest.

Denk ook maar (en dan komen we dichterbij de tekst van vanmorgen), denk ook maar aan de uittocht van het volk Israël uit Egypte. Het volk Israël wordt door God door de Rode Zee geleid. Gods baant een weg, een nooit ontdekt spoor, dwars door de kolkende zee, op weg naar Kanaän. Maar, farao en zijn ruiters verdrinken in datzelfde, kolkende water en komen voor eeuwig om.

Twee wegen, twee uiteinden.

Israël gered, farao verdronken.

En zoals in onze tekst na redding en oordeel *gezongen* wordt, zo was dat destijds ook bij de Rode Zee.

Mozes zingt een lied. Het 'lied van Mozes':

Ik zal de HEERE zingen; want Hij is hogelijk verheven! Het paard en zijn ruiter heeft Hij in de zee geworpen. O HEERE! Uw rechterhand is verheerlijkt geworden in macht; Uw rechterhand, o HEERE! heeft de vijand verbroken! (Exodus 15:1-6)

Het 'lied van Mozes'. Hij zingt (net als in onze tekst): Gods lof!

Waarom...?

Om twee dingen. En daar moeten we vanmorgen heel goed over nadenken.

Hij zingt Gods lof om de *redding* van het volk Israël: God is *mij*, God is *ons* tot heil, tot redding geweest!

En(!), hij zingt *ook* Gods lof omdat God *farao* en de keur van zijn soldaten in de zee geworpen en verdronken heeft.

En lofzang om redding en... ondergang!

En eenzelfde beeld wordt ons vanmorgen in onze tekst geschilderd. Maar, nog scherper!

Het is een beeld van...? Van het einde? Van de laatste dag?

Nee, die is hier in Openbaring 19 voorbijgegaan. Dat is nu verleden tijd.

Gisteren werd gezegd: De Zoon des mensen is gekomen op de wolken van de hemel, met al Zijn heilige engelen. Hij zat op Zijn troon en zei: voor Mij zullen al de volken vergaderd worden. En Ik zal ze van elkaar scheiden, zoals de herder de schapen van de bokken scheidt.

Gisteren heeft Hij van Zijn schapen gezegd: zet die aan Mijn rechterhand, en van de bokken: zet die aan Mijn linkerhand.

Gisteren zei de Koning tot degenen die aan Zijn rechterhand stonden: Komt, gezegenden Mijns Vaders, en beërft dat Koninkrijk, hetwelk u bereid is van de grondlegging der wereld.

Gisteren zei Hij tegen degenen die aan Zijn linkerhand stonden: Gaat weg van Mij, gij vervloekten, in het eeuwige vuur, hetwelk de duivel en zijn engelen bereid is (Mattheüs 25:41).

Dat was *gisteren*. Maar nu, hier in Openbaring 19, is dat voorbijgegaan.

De tijd is overgegaan in de eeuwigheid. De nieuwe dag is aangebroken, de tijd die geen tijd meer kent, en die ook nooit meer zal ophouden.

Gemeente, kijk en luister in gedachten met me mee. Johannes, de verbannen apostel op het eiland Patmos, tilt ons als het ware op (zoals je ook je kleine kinderen weleens even kan optillen, om ze iets te laten zien), hij tilt ons als het ware even op en zegt: ‘Kom, kijk met me mee, over de muur die er is tussen onze tijd nu en de eeuwigheid van straks. Kom, kijk en luister!’

Hij schrijft (kijkt en luistert u in gedachten met hem mee?), hij schrijft in vers 1:

En na dezen hoorde ik als een grote stem van een grote schare in de hemel (het is een groot hemels spreekkoor van ontelbaar veel geredde zondaars en miljoenen engelen), zeggende: Halleluja, de zaligheid, en de heerlijkheid, en de eer, en de kracht zij den Heere, onzen God.

De zaligheid zij onzen God, die op den troon zit, en het Lam (Openbaring 7:10).

Wat een heerlijkheid! Wat een vreugde, wat een blijdschap! In God!

Want, *halleluja*, dat woord wil zeggen: de lof en de glorie zij aan onze God.

Dat is wat de Israëlieten ook eeuwenlang hebben gezongen, vooral bij de paasmaaltijd. Bij de herinnering aan de *redding* van Israël uit Egypte, en aan de *ondergang* van Farao en zijn ruiters.

Halleluja! Dat wil zeggen lof en glorie zij aan onze God.

Wat we zien (als we samen proberen te kijken over die muur tussen onze tijd en de eeuwigheid), is een ontelbare menigte van mensen en engelen in een ongestoorde vreugde en hemelse blijdschap, gericht op God. En zij zingen lof *voor God*. Alles is op God gericht!

Want de hemel is geen plaats van plezier en van genieten voor onszelf. Nee, God is het middelpunt van de hemel, en Christus is de hemel van de hemel.

Ze zeggen: ‘De zaligheid is van God!’

Dat wil zeggen: God heeft die uitgedacht, in de eindeloze eeuwigheid voor ons. Hij verloor ons, zonder iets van ons mee te wegen, uit enkele liefde en genade om gered te worden van de eeuwige ondergang, die... wij *daar*... zien!

Hij heeft ons uitverkoren tot heerlijkheid van Zijn genade (Efeze 1:6).

En Hij stuurde Zijn eniggeliefde Zoon om voor onze schuld te lijden en te sterven, om de prijs te betalen van onze zielen.

Ze zingen de lof van God en de lof van het geslachte Godslam. Zoals Johannes schrijft in Openbaring 5:12:

Zeggende met een grote stem: Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging.

Wij hadden hetzelfde hart als (kijk daar...) *zij*.

We waren even slecht als die mensen (kijk...) *daar*.

Maar u, o grote God, hebt ons liefgehad met een eeuwige liefde, en daarom hebt U ons getrokken met koorden van goedertierenheid.

En daar was helemaal niets van ons wij. *U* hebt het gedaan! *Uw* Naam moet eeuwig eer ontvangen!

Wat een spreekkoor! Dit gaat over *God* en over *God alleen*.

Deze mensen (de engelen waren altijd al zo, maar), deze mensen zijn verlost van het praten over *zichzelf*.

Ze zeggen: de zaligheid en de heerlijkheid, de glorie, de eer en de kracht, het is alles van *God!*

Hier, kinderen van God, oprecht gelovigen, ziet u (terwijl u een ogenblik over de muur tussen de tijd en de eeuwigheid heen kijkt) iets van uw heerlijke toekomst.

Wees ervan doordrongen, dat dit nieuwe jaar u geen blijvende vreugde en blijdschap geven zal.

Immers onze Heere heeft gezegd: In de wereld zult u verdrukking lijden. Maar, hebt goede moed. Ik heb de wereld overwonnen (Johannes 16:33).

Zegt de apostel niet:

Onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid, dewijl wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet; want de dingen, die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen, die men niet ziet, zijn eeuwig (2 Korinthe 4:17-18).

Laten we dan in de tijd die voor ons ligt, ook vanuit die wetenschap *leven*.

Als onze eeuwige, door God bepaalde, door Christus verdiende en door de Heilige Geest gegeven erfenis hierboven is, laten we dan niet doen, en spreken en leven alsof we altijd hier zullen blijven.

Dit leven gaat *voorbij*. Deze tijd is slechts voorbereidingstijd voor de grote eeuwigheid.

En is er trouwens ook niet alle reden om hier op de aarde, ondanks alle verdriet en tranen, ondanks alle zonden en tekorten, al een begin te maken met dit heerlijke lied?

Zegt de Heere Zelf niet:

Dit volk heb Ik Mij geformeerd, zij zullen Mijn lof vertellen (Jesaja 43:21)?

Zijn lof vertellen...

Niet altijd praten over jezelf. Niet altijd weer datzelfde verhaal over je eigen ervaringen, over wat je beleefd hebt, en over wat al niet, dat alleen maar de aandacht richt op jezelf.

En al pratend en al vertellend zou je nog tranen in de ogen krijgen, om... jezelf.

Nee, zo niet.

Hier moeten we iets van hebben, van *dit*: De zaligheid (dat wat *God* gedaan heeft, dat wat de *Heere* gewerkt heeft), is *van God!*

Hem zijn alle lof. Halleluja! Lof aan God.

En is het geen bemoediging aan het begin van dit nieuwe jaar, dat dat wat straks voor eeuwig zijn zal, ook nu hier in beginsel al zo is? Immers de tijd verandert straks in de eeuwigheid, maar *God* is niet veranderlijk.

Ook nu, ook hier geldt: De zaligheid, en de heerlijkheid, en de eer, en de kracht zij den Heere, onzen God.

Vrees dan toch niet, voor de tijd die voor u ligt. U leeft, zoals ik u al zei, onder de schaduw van een lichte verdrukking die zeer haast voorbijgaat. En die ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid werkt. Omdat we niet zien op de tijdelijke dingen die voorbijgaan, maar op de eeuwige dingen die blijven.

Daarom, heft uw hoofd en uw hart omhoog. Want hierbeneden is het niet.

Als u toch het leven gevonden hebt *in God*, in de dingen *die boven zijn*, dan is er toch geen reden om weer terug te gaan naar de dingen van deze tijd, en die bovenmatig lief te hebben?

Laat u vanmorgen optillen door Johannes, laat hem u helpen om over de muur te kijken.

Zo zal het straks zijn! Verlangt er niet naar? Om God eeuwig groot te maken?

Onze blijdschap zal dan onbepaald door het licht dat van Zijn aangezicht straalt, ten hoogste toppunt stijgen.

Zal het niet goed zijn, om nabij God te zijn?

Zal het niet verreweg het beste zijn, om ontbonden te zijn en met Christus te zijn?

Zal sterven geen gewin zijn?

Als u denkt aan het vermoeiende van de zonde?

Als u denkt aan het blijde vooruitzicht van dit eeuwige, blijvende gezang, dat zonder einde door de hemelse gewesten zal klinken: Halleluja! Lof aan God!

We zullen eeuwige zingen van Gods goedertierenheid!

Laten we het samen gaan zingen uit Psalm 89, daarvan het eerste vers:

*'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên;
Uw waarheid t' allen tijd vermelden door mijn reên.
Ik weet, hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen,
Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen;
Zo min de hemel ooit uit zijnen stand zal wijken,
Zo min zal Uwe trouw ooit wank'len of bezwijken.*

- - - - -

Onze tweede gedachte:

2. Een uitzicht op eeuwige ondergang

Mozes zong, het lied van Mozes:

Ik zal de HEERE zingen; want Hij is hoog verheven!

Dat is duidelijk.

Maar dat wat daarop *volgt*, Mozes, hoe bedoelt u dat...?

Ik zal God zingen, *want...(!)* het paard en zijn ruiters heeft Hij in de zee geworpen?

Ontelbare gezaligden en miljoenen engelen zeggen in spreekkoor:

*Halleluja, de zaligheid, en de heerlijkheid, en de eer, en de kracht zij de Heere,
onze God.*

Dat is duidelijk.

Maar dat wat daarop *volgt*, gezaligden, engelen, hoe bedoelt u dat...?

Hoor, dit is hun antwoord:

Want... (!) Zijn (Gods) oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig; dewijl Hij de grote hoer geoordeeld heeft, die de aarde verdorven heeft met haar hoererij, en Hij het bloed Zijner dienaren van haar hand gewroken heeft.

En zij zeiden ten tweeden maal: Halleluja! En haar rook gaat op in alle eeuwigheid!

Mozes zag de dode Egyptenaars liggen op de oever van de Schelfzee. En kijkend naar die dode lichamen, *zong* hij, in verrukking: het paard en zijn ruiters heeft God in de zee geworpen.

Hij zag... en *zong*.

Zal dat *straks* ook zo zijn?

Zij *zingen*.

Maar *zien* ze ook, letterlijk: de rook van de put van de afgrond? (Openbaring 14:11)

Is het echt zo, dat er straks vanuit de hemel (op welke manier dan ook) zicht zal zijn op de hel?

Ja, als we goed in de Bijbel lezen, dan blijkt dat inderdaad zo te zijn:

Er zal vanuit de hel een blik zijn op de hemel.

En er zal vanuit de hemel een blik zijn op de hel.

Voor alle werkers van ongerechtigheid geldt:

Aldaar zal zijn wening en knersing der tanden, wanneer u zult zien(!) Abraham, en Izak, en Jakob, en al de profeten in het Koninkrijk Gods (in de hemel!), maar u buiten uitgeworpen (Lukas 13:28).

Er is zicht vanuit de hel, op de hemel.

Maar andersom is het ook zo. En zo staat het hier ook in onze tekst. Net zoals Jesaja dat schrijft in het laatste hoofdstuk van zijn profetie, waar staat:

En zij zullen henen uitgaan, en zij zullen de dode lichamen der lieden zien(!), die tegen Mij overtreden hebben (Jesaja 66:24)

En Johannes heeft het in Openbaring 14 over:

Gepijnigd worden met vuur en sulfere voor(!) de heilige engelen en voor(!) het Lam.

Dus, er is niet alleen zicht vanuit de hel op de hemel, maar er is ook zicht vanuit de hemel op de hel.

Kijkend vanuit de hemel (dat is een diep aangrijpend gedachte, maar ik vraag u dringend: denk mee, kijk mee, luister mee, en geloof dit woord in al zijn reikwijdte en in al zijn consequenties), kijkend vanuit de hemel zullen de geredde, gezaligde hemelbewoners en de engelen in de hel de verdoemden *zien*.

En ze zullen *zien* dat hun rook opgaat in alle eeuwigheid

En? Verder?

Ze zullen ze *zien*, en (net als Mozes op de oever van de Schelfzee)... *zingen!*

Echt waar! Het is een onvoorstelbare gedachte, maar zo staat het hier. En dus is het waar.

Zij zullen zingen: *Heere, Uw oordelen zijn waarachtig en rechtvaardig.*

Dit is (laat ik eerst nadrukkelijk zeggen wat het *niet* is), dit is *geen* haat, *geen* rauw menselijk leedvermaak in de ellende van anderen. Haat en leedvermaak zijn niet uit God. God heeft deze geredde zondaars in de hemel, toen ze nog op aarde waren, geleerd om hun naasten lief te hebben als zichzelf.

Dit is ook *geen* ontlasting van een eerder verborgen zucht om wraak en vergelding, voor wat de goddelozen de gelovigen in het verleden hebben aangedaan. Dat *hebben* ze wel. Ze hebben het bloed van de martelaren vergoten. Maar God heeft Zijn kinderen op aarde al geleerd: wreekt uzelf niet, beminden.

Dus het is *geen* haat, *geen* rauw menselijk leedvermaak, en ook *geen* ontlasting van een eerder verborgen zucht om wraak en vergelding.

Maar wat is het *dan*? Want het lijkt zo *ondenkbaar*, dat (om een voorbeeld te noemen) een vrouw vanuit de hemel zal zingen, in de wetenschap dat haar lieve man en echtgenoot in het oordeel van haar gescheiden is en nu verblijft in die zichtbare plaats, vanwaar de rook opgaat in alle eeuwigheid.

Het lijkt zo *ondenkbaar* dat zij vanuit de hemel zal zingen: Halleluja. Hun rook gaat op in alle eeuwigheid!

Ouders, zal je zo kunnen zingen bij de ondergang van je kinderen?

Kinderen, zal je zo kunnen zingen bij het verderf van je ouders?

Je zegt: Nee!

En ik zeg en denk het ook: Heere, ik denk dat ik dat (zoals ik nu ben) niet zal willen en kunnen!

En gelukkig hoeft dat *nu* ook niet.

Nu zingen we *anders*.

Nu zingen we met al de liefde van ons hart, met verborgen tranen en in verborgen gebeden: Kom, kom gaan met ons en doe als wij.

En de Geest en de Bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil, neme het water des levens om niet (Openbaring 22:17).

‘Wij zijn door Gods genade tot Jezus gebracht. Laat je toch *ook* tot Hem brengen.

Wij zijn in de nood van ons leven tot Hem, als tot de Redder en Zaligmaker van zondaars gevluht. Wij hebben Hem vastgegrepen en Hem niet meer losgelaten. Kom, doe toch hetzelfde als wij!’

‘Breek toch met je zonden en bekeer je. Bekeer je en leef!

Het is zo goed om de Heere te dienen. En kijk eens, wat een vooruitzicht voor straks!

We hebben zo’n goede God. Hij zoekt het verlorene.’

‘Ik wachtte niet op Hem, maar Hij wachtte op mij. En Hij wacht ook op jou. Hij wil je hebben. Hij wil je redden!’

Zegt de Heere Zelf niet, dat er blijdschap zal zijn in de hemel over één zondaar die zich bekeert? (Lukas 15:7)

En schrijft apostel Petrus niet dat God lankmoedig is, dat Hij geduldig is:

Niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen (2 Petrus 3:9)?

God wil niet dat je verloren gaat!

En daarom nodigt Hij je, hartelijk, vriendelijk, oprecht gemeend, liefdevol en dringend:
Wie is slecht? Hij kere zich herwaarts! (...) Verlaat de slechtigheden, en leeft!
(Spreuken 9:4-6, zie ook Jesaja 1:16-18).

We hopen en bidden en wensen dat *niemand* van u zal omkomen in die rokende oven, vanwaar de rook opgaat tot in alle eeuwigheid. Voor altijd zonder de liefde van God, voor altijd straf lijdend in de hel.

En, lieve mensen, dat hoeft ook niet!

Als dat straks *wel* zo zal zijn, wat God verhoede, dan komt dat omdat u daar *zelf* voor gekozen hebt. Omdat u niet *wilde* komen, tot Jezus, en door Hem tot God.

Maar u *mag* komen. U *moet* komen. En u bent *welkom*.

En u zult hartelijk ontvangen worden, als u komt zoals u bent, als een arme zondaar.

God zal u met open armen ontvangen, zoals de vader van de verloren zoon, zijn weggelopen kind met open armen ontving.

Waarom ik dat zo stellig weet en zegt? Omdat God het Zelf zegt. En omdat Hij het Zelf met de druppels van het doopwater op uw voorhoofd geschreven heeft.

Kijk in de spiegel.

Het staat op uw voorhoofd: Zondaar! Verloren zondaar! Kind des toorns. Maar genodigd om gewassen te worden in het bloed van Jezus Christus.

Het staat op uw voorhoofd: Ik heb u apart gezet, uit liefde en oprechte bewogenheid, om u te redden van het verderf.

Want het teken van de Heilige Doop is het teken van de Rode Zee. Er is bij Mij, zegt God, dwars door de vloed van Mijn toorn tegen de zonde heen, een pad. En daar wil Ik u op leiden.

Maar vergeet niet, lieve vrienden (het staat niet alleen hier in de Bijbel, maar ook *dat* staat als een belofte, als een dreigende belofte op uw voorhoofd geschreven): Zo niet, als u Mijn verbond weigert, als u Mijn verbond breekt, als u niet wilt, als u zich afkeert en niet wilt luisteren, als u Mijn roep onbeantwoord laat, dan zal Ik u net als farao (die ook zo vaak gewaarschuwd was) laten *verdrinken!*

En dan zal er (en dat is de indringende waarheid van onze tekst), dan zal er over de grens van de eeuwigheid (als de tijd van lokken en nodigen voorbij is), *gezongen* worden bij uw ondergang.

Dan zal daar, ook om u, *gezongen* worden van Gods rechtvaardigheid en van Gods trouw. Want Hij heeft Zijn Woord gehouden.

Hij heeft het woord van Zijn belofte gehouden in het bewijzen van Zijn *genade* aan degenen die voor eeuwig halleluja zingen.

En Hij heeft Zijn Woord gehouden in het *bedreigen* van hen, die Zijn genade veracht hebben en het bloed van Zijn Zoon vertrap hebben.

Maar, lieve mensen, laat het toch zover niet komen. Dat er straks *gezongen* zou worden, zelfs door uw geliefden, vanwege de trouw van God in het vervullen van Zijn dreigende beloftewoord. Loop toch niet met ogen open recht op uw eigen ondergang af.

Bekeer u toch. Breek met uw zonden. En kom tot Christus.

Hij ontvangt de zondaars en eet met hen.

Waarom zingen de hemelingen bij de ondergang van de verdoemden?

Nogmaals, niet uit haat, niet uit leedvermaak, en niet vanwege eerdere wraakgevoelens. Maar ze zingen *om God*. Ze zingen van Gods rechtvaardigheid, van Zijn waarachtigheid, van Zijn betrouwbaarheid.

Ze zingen omdat de rechtvaardigheid van God *op Golgotha* in al zijn hevigheid voor hen is uitgestort over Zijn enig geliefde Zoon Jezus Christus. Daarom zingen ze: de *zaligheid* is van onze God!

En ze zingen omdat ze nu ook zien, dat de rechtvaardigheid van God *in die rokende oven* uitgegoten wordt over hen, die zoveel liefde en bewogenheid hebben veracht (Zie Psalm 11:7).

De hemelingen staan hier in het oordeel, tot in alle eeuwigheid, aan Gods kant.

Ze scharen zich aan de kant van Zijn volmaakte deugden, aan de kant van Zijn waarheid en gerechtigheid.

En daarom, degenen die zij eerst liefhadden en zo graag tot Christus hadden zien komen, nu zij blijken (meer dan ooit) Gods vijanden te zijn, nu kunnen en willen zij niets anders doen, dan aan Gods kant gaan staan en Hem lof toe te zingen. Ook om Zijn oordeel.

God is waarachtig en rechtvaardig.

Hij beloofde de *zaligheid* aan zondaars, die door Jezus tot Hem zouden komen.

En kijk! Daar zijn ze: Halleluja zingend. De zaligheid zij onze God!

En hij beloofde *straf* en *ondergang* aan weigeraars, die niet wilden dat Jezus Koning over hen zou zijn.

En kijk! Daar zijn ze: Hun rook gaat op tot in alle eeuwigheid.

Dus nu blijkt dat God niet A zegt en B doet, maar dat Hij betrouwbaar is: oprecht, eerlijk en waarheidlievend.

En dus zingen de hemelingen: *van* God en *voor* God de lofzang op Zijn rechtvaardigheid en waarheid.

Onbekeerde vrienden, is een ernstige waarschuwing vanmorgen niet op zijn plaats?

U zegt: Als de zaak er zo voorstaat, dan moet ik in het komende jaar echt heel erg mijn best doen om de Heere te zoeken.

Stop! Dit is een dodelijke vergissing:

Jakobus zegt: U, die niet weet, wat morgen geschieden zal, want hoedanig is uw leven?

Want het is een damp, die voor een weinig tijds gezien wordt, en daarna verdwijnt.

(Jakobus 4:14)

Wie zegt, dat u een heel nieuw jaar krijgt?

Dit kan uw laatste dag zijn. Nu kijkt u met ons in gedachten mee over de muur tussen de tijd en de eeuwigheid. Maar vanmiddag of vanavond kan u er overheen getild worden, ja, zelfs voordat u uit de kerk thuis bent gekomen.

Plotseling, ongedacht, onverwachts, geen tijd meer over om na te denken, geen tijd meer voor bekering... Net zoals destijds bij Sodom en Gomorra. Plotseling! Het was een dag als alle andere dagen. Maar onverwachts regende het vuur en zwavel van de hemel.

Plotseling, zo zegt de dichter van Psalm 11, zal God:

Op de goddelozen regenen strikken, vuur en zwavel; en een geweldige stormwind zal het deel huns bekers zijn.

En weer staat daar datzelfde achter: want...

Want de HEERE is rechtvaardig (Psalm 11:6-7).

Hoe zwaar zal uw oordeel zijn. Vooral ook omdat u die andere plaats in zicht hebt.

Wanneer u zult zien Abraham, en Izak, en Jakob, en al de profeten in het Koninkrijk Gods, maar ulieden buiten uitgeworpen (Lukas 13:28).

En als u dan vandaaruit terugdenkt en u realiseert:

Ik ben heel vaak gewaarschuwd, en ik ben heel vaak vriendelijk genodigd.

Ik heb de situatie waarin u in ben, levenslang als een tekening om mijn voorhoofd

getekend gehad. En ik heb het zo vaak gehoord in het gebed van het doopformulier:

O almachtige, eeuwige God, U die de verstokten Farao met al zijn volk in de Rode Zee verdrongen hebt, en Uw volk Israël droogvoets daardoor geleid, door hetwelk de Doop beduid werd...

Ik was gedoopt, maar ik wilde niet.

Ik was verstokt, ik heb mijn eigen hart verhardt.

Lieve vrienden, bid dan nu (op de weg naar huis kunt u verongelukken en kan het te laat zijn):

Heere, bij Uw grondeloze barmhartigheid, wilt U me toch genadig aanzien, en door Uw Heiligen Geest Uw Zoon Jezus Christus inlijven!

Hoor, nogmaals de liefdevolle boodschap van onze God:

Bekeer u, u afgekeerde Israël! spreekt de HEERE, zo zal Ik Mijn toorn op ulieden niet doen vallen; want Ik ben goedertieren, spreekt de HEERE. Ik zal de toorn niet in eeuwigheid behouden.

Alleen ken uw ongerechtigheid, dat u tegen den HEERE, uw God, hebt overtreden Keert weder, u afkerige kinderen! Ik zal uw afkeringen genezen.

Wilt u dan niet antwoorden:

(Heere,) zie, hier zijn wij, wij komen tot U, want U bent de HEERE, onze God !

Ga, hoe dan ook, zo niet door.

Straks zal God lachen in uw verderf en spotten als uw vrees komt. Dan zult u tot Hem roepen, maar Ik zal u niet meer antwoorden; dan zult u Hem zoeken, maar niet meer kunnen vinden (zie Spreuken 1:23-28).

Geliefde gemeente, weet en geloof, zo zeker als Gods rechtvaardigheid u straffen zal, als u zich niet bekeert hebt, zo zeker zal Hij *nu* uw groep horen, als u breekt met uw zonden en met berouw en belijdenis van uw kwaad tot Hem vlucht.

Verhard u dan niet, maar laat u leiden.

De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechtige man zijn gedachten; en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal Hij Zich Zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk (Jesaja 55:7).

Amen.